

които безсъмниѣно не надминаватъ силитѣ му, но които никакъ не се вижда да иматъ нѣкаква връска съ удоволствията и нуждитѣ му? Чудно ли е че дѣтето не иска да търпи редътъ, тишината, умственната работа, че се стареае по всякой възможенъ начинъ да избѣгне отъ тѣхъ, че въображението му е въ играта, когато ржката и очитѣ му сж върху книгата; чудно ли е това, когато и самий здрѣлъ челоуѣкъ прѣзъ повечето време е вързанъ за работата съ желѣзнитѣ окови на нуждата? Гнѣвътъ се вижда да е по малко извишителниъ отъ лѣноста; но ако си съставимъ една истинска идея за дѣтинството, никакъ нѣма да се почудимъ че, подобно на силнитѣ дървета възбуждани отъ една неичерпаема мжзга, то повече обича по нѣкога да се скърши отъ колкото да се прѣвие. Дѣтето се развива само защото пригежава една твърдѣ дѣятелна сила; какъ може то да прѣдвиди прѣпятствията и какъ не ще бжде разгнѣвено когато ги срѣщне? Отъ гдѣ може дѣтето да черпи началото, че ние трѣбва да жертнуваме прищевкитѣ си на законътъ, редътъ и нуждата? за да пристигне до тжзи точка, трѣбва да прѣмине прѣзъ много опити, и никакъ не е чудно че то никога не прави опити безъ съпротивление.

Отъ това азъ никакъ не заключавамъ, че лѣноста и гнѣвътъ сж приягни и извишителни недостатъци. Задоволявамъ се само да кажжъ, че тѣ сж естествени. Противай имъ се, бори се съ тѣхъ чрѣзъ убѣждението или принуждението, чрѣзъ строгостта или благостта, чрѣзъ наставления или примѣри, съ една рѣчь, чрѣзъ всичкитѣ срѣдства подро-